

[Carlsen-Skiødt.]

sentlige Ændringer, og at det nye Lovforslag i paafaldende Grad ligner de Love, vi har. Lidt Smaating er der ændret hist og her, men gennemgribende Forandringer byder det nye Lovforslag ikke paa. Hvis Købstadkommunerne skal have en ny Lov som Rettesnor for deres Styrelse, er det konservative Folkeparti, som ogsaa jeg, af den Opfattelse, at da maa en saadan Lov betyde et virkeligt Fremskridt, og et saadant Fremskridt, forekommer det mig i alt Fald, betyder det foreliggende Lovforslag ikke.

De foreslaaede mindre Ændringer har i og for sig ikke nogen Interesse for mig. Skal Købstæderne have en ny Lov, er det en Selvfølge, at ogsaa disse Smaating tages med, men de kan ikke komme til at danne Betingelsen for at søge Lovforslaget fremmet til Lov. Hvis det skal ske, maa der efter min Mening tilstræbes en Løsning af adskillige store Principspørgsmaal.

Af saadanne Principspørgsmaal er der flere, der kunde trænge til en Løsning, men jeg skal nøjes med at omtale et enkelt — jeg omtalte det ogsaa i Fjor. Da det er et Spørgsmaal, der er og har været brændende i adskillige Aar, og som efter al Sandsynlighed vil blive brændende adskillige Steder i den kommende Tid, forekommer det mig, at det tiltrænger en Løsning, der er god for begge de Parter, det drejer sig om.

Det Spørgsmaal, jeg her tænker paa, er det, der er berørt i § 18, sidste Stykke, Forholdet mellem Købstaden og tilgrænsende Landdistrikter. Efter den nugældende Lov — og dette er jo bibeholdt i Lovforslaget — kan Indenrigsministeren, naar Landdistriktet ønsker det, udskille det fra Købstaden uden dennes Samtykke. Under de Forhandlinger, der var fremme i Fjor, blev medtaget det, som ogsaa er nævnt under Forhandlingerne i Dag, Spørgsmaalet om Indlemmelse af et Landdistrikt i en Købstad, og at de to Ting blev sat i Forbindelse med hinanden, er der ikke noget mærkeligt i, da baade Indlemmelse og Adskillelse i højeste Grad vil berøre Købstadens og Landkommunens Interesser.

Efter den bestaaende Lov kan Indenrigsministeren tvangsindlemme et Landdistrikt eller en hel Landkommune i en Købstad, kan gøre det mod vedkommende Kommunes Protest. At der forud skal fore-

tages nogle Afstemninger og føres nogle Forhandlinger, har kun liden Værdi, da Afgørelsen, uanset disse Forhandlinger, ligger i Ministerens Haand.

Det forekommer mig, at en saadan Tvangsindlemmelse eller -adskillelse er et stærkt Brud paa det kommunale Selvstyre, da derved ikke blot den hævdvundne kommunale Samhørighed forrykkes, men de finansielle og økonomiske Forhold i en Kommune ogsaa derved forstyrres. Forhold; som maaske er oparbejdet gennem lange Tider ved klogt og sparsommeligt Finansstyre, kan ødelægges. Uanset Befolkningens Ønske og mod dens Protest kan en Indenrigsminister egenmægtig flytte omkring med Titusinder og atter Titusinder af Mennesker.

Der er paa dette Omraade, forekommer det mig, givet Indenrigsministeren en Magt, som ikke kan forenes med Nutidens Opfattelse af Selvbestemmelsesretten. Det konservative Folkeparti ønsker dette Forhold ændret, saaledes at Afgørelsen i saadanne Spørgsmaal flyttes fra Ministeren til Rigsdagen, og i den Anledning stillede Partiet i Fjor et Ændringsforslag derom. Det er muligt, at der ogsaa kan findes andre Veje — det skal jeg ikke komme nærmere ind paa i Øjeblikket —, og kan der anvises en brugbar Vej, er det konservative Folkeparti villigt til at drøfte Spørgsmaalet nærmere.

Det ærede Medlem Hr. Krag var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal og fremdrog en Fremgangsmaade, som det forekommer mig maa kaldes yderst uheldig. Der blev for nogle Aar siden nedsat en Kommission, som skulde udarbejde et Forslag om Forholdet mellem Odense Købstad og St. Hans Landsogn. Denne Kommission arbejdede og kom med sit Forslag, hvorefter Odense skulde imødekomme Landsognet paa forskellig Vis i økonomisk Henseende. Flertallet indstillede dette Forslag til den daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Krag, som saa traf sin Bestemmelse, og man maatte dermed mene, at den Sag var lagt i saadant et Leje, at man kunde gaa videre med de Foranstaltninger, der efter Forslaget skulde føres ud i Livet.

Saa ser man dette, da der et Aars Tid efter bliver Regeringsskifte, at den nuværende Indenrigsminister ser ganske bort fra den, af den tidligere Indenrigsminister